

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Anma, Vaad ve Müjde!

İki Müslüman, dini ikame etmenin ve onun için çalışmanın şerî bir vacip olduğu konusunda ihtilaf etmez; zira bu, Kitap ve sünnetten kesin bir delille ve Sahabe Radiyallahu Anhum tarafından bir ümmetin icmasıyla sabit olmuştur; bu da bizim, sonuçlarına bakmaksızın ve maddi değerleri ve bazı nefis ve zihinlere egemen olan fasit gerçekliğin etkilerini öne çıkarmaksızın onunla sorumluluğundan kurtulmamız gereken şerî bir hüküm ve ilahî bir vacip olarak muamele etmemizi gerektirmektedir ki böylece hakkında bir çözüm araştırması olabilsin!!

Ümmetin yaşamış olduğu acı gerçekliğe yönelik şerî çözümün zorluğu hakkında neredeyse imkansızlıkla karşılaştıracak kadar nefsimizin bize söylediklerine rağmen ancak bu kolay ve basit olup derin bir felsefeye gerek yoktur. O kadar kolay ki; onunla, şerî bir hüküm olmasından dolayı diğer herhangi bir şerî hüküm gibi muamele etmeliyiz; dolayısıyla bizim yapmamız gereken onu gerçekleştirmenin metodunu şeriattan talep etmemizdir. Bu da yaratılışların en hayırlısı Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in siretine bakmakla ve dini ikame etmenin ve İslami hayatı yeniden başlatmanın şerî metodunu öğrenmemiz için onun amellerini takip etmekle olur. İşte temel budur ve Müslümanlar olarak bizim için gerekli olan budur; aynı zamanda kolay olanı zorlaştırmamıza neden olan maddi gerçekliğin tüm etkilerinden soyutlanmalıyız. Ancak bize, Mustafa Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in siretiyle mukayyet olmak bir vakit kaybı ve faydasız bir amel olarak gösterilmekte ve böylece bizden, sonuçları talep etmekle değil de amel etmekle emrolduğumuz düşüncesi kaybolmaktadır!

Şayet Habibimiz ve Tabibimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in siretine takip edersek, Peygamberin metodu ışığında dini tesis etmenin iki noktada özetlenebileceğini görürüz:

Birincisi: Kültürlenmek, hazırlık yapmak ve toplumla kaynaşmak yoluyla İslam'a daveti kendi üzerine alan bilinçli mümin bir cemaatin varlığı; bu da İslam'ın fikir ve hükümlerini benimseyen bir kamuoyu ve halk tabanı oluşturmak içindir; bu da ancak Müslümanların dinlerine olan güvenlerini, dinin her zaman ve mekanda tatbik edilmeye uygun olduğunu ve bunun onları dünya ve ahirette kurtarmanın tek yolu olduğunu yeniden tesis etmekle olur.

İkincisi: Ümmet içindeki güç sahiplerini ve emir sahiplerini araştırmak, onların İslam'a olan güvenlerini yeniden tesis etmek ve onları, İslam'a yardım etmenin ve onu tatbik ve uygulama konumuna getirmenin vacip olduğuna ikna etmek; böylece İslam, toplumun hayatının üzerinde yürüdüğü bir sistem olsun ve Evs ve Hazrec'in olduğu gibi Allah'ın Ensarları olsunlar; böylece de Allah Subhanehu ve Teala'nın rızasına nail olsunlar.

Özetle Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in yaptığı ve kendisinden kıl kadar sapmadığı şey işte budur; zira o, para, prestij ve yarım yamalak çözümler gibi kendisine sunulan tüm ayartmaları reddetmiş, işkenceye, zulme ve kuşatmaya karşı sebat etmiş ve kendisine Allah'ın yardımı gelinceye kadar bunlara sabretmiştir.

Bu vacip için gerçek çalışmadan uzaklaşma hastalığı ve kısmi çalışmayla sınırlı kalma yanılığı, sonuçlara ulaşma ve meyvelerini toplama konusunda acele etmekten ve laik Batı'nın sonuçlara yönelik materyalist anlayışının nefislere musallat olmasından kaynaklanmaktadır; bu da İslam için çalışmak sloganını yükselten birçok hareketi, siyasi kazanç olduğunu düşündükleri şeyleri elde etmek için laik küfür

yönetimine ve onun sistemlerine katılmaya sevk eden şey işte budur; ancak gerçekte bu, küfür sistemini güçlendirmek ve onun Müslümanların başına musallat olmasına sağlamak için çalışmaktır; hatta yarın bu kişiler için, Yahudi varlığının tanınması, onun için resmi bir elçilik açılması, başkanlarının ve büyükelçilerinin kabul edilip onların ağırlanması “meşru bir politika” olacak, dahası ihanet, kafirlerle dostluk ve onlara güç nedenlerini sağlamak da “meşru bir politika” haline gelecektir!!

İnceleme, takip etme ve kendi söyledikleri bu mantıkla küfür sistemlerine katılan bu hareketler, İslam’dan taviz vermeye razı olmaktan ve “Batılı ılımlı İslam’ın” sınırına girmekten başka ne yapıp gerçekleştirdiler ki?! Zira pratik olarak bu rejimlerin bekasını ve devamlılığını destekleyen bir unsur olmaktan, İslam’ı hayattan, devletten ve toplumdan ayırarak kâfir devletlerin hedeflerini gerçekleştirmekten başka hiçbir şey yapmadılar; daha sonra bu ülkeler ve onların ajan hükümetleri, hızla onları çöpe attılar ki buna dair çok kanıt vardır!

Laik Batı’nın sonuçlar mefhumuna yönelik materyalist bakışının nefislere musallat olması ve bunun gerçekleşmesinde acele edilmesi, bu eğilimlerin, İslam’ın bu konudaki tutumuna bakmaksızın kısmi, yamalı ve acil çözüm arayışlarına ve bunların sahipleri arasında pekişmesine yol açmıştır: Zira -parlamentodaki sandalyelere, bakanlıklara, pozisyonlara ve uluslararası ilişkilere- yönelik bu sonuçları görmediğimiz sürece, bu çalışmanın hiçbir faydası olmayacaktır!! Bu da insanlardan bir kısmının nefislerinde yozlaşmış gerçekliği kabul etmesine, kafirlerden ve onların kuyruklarından ayrılmayı terk etmesine neden olmuştur! Daha sonra bu durum umutsuzluğa ve yerine getirmemiz gereken şerî vacipten uzaklaşmaya dönüşmüştür; dikkat edin bu şerî vacip, dini ikame etmek, İslami hayatı yeniden başlatmak ve Allah, olacak bir işi yerine getirinceye kadar buna sabretmektir.

Bu kişiler, Kureyş’in, Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem’in İslam’a davetini engellemeye çalışmaya yönelik amellerini ya unuttular ya da unutmuş gibi yapıyorlar; zira Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem’i engellemek ve onu davet işinden caydırmak için Ebu Talip ile birçok müzakerelere girdiler -ki bunlardan bazıları tehdit ve korkutmayı içeriyordu- ve ona bir yıl kendi ilahına ibadet edilmesini ve bir yıl da kendi ilahlarına ibadet edilmesini teklif ettiler. Bunun üzerine Allahu Teala’nın şu kavli nazil oldu: **“De ki ey kâfirler...”** [Kâfirun 1] Sonra Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem şu kesin cevabı verdi: **“Vallahi bu davayı terk etmek şartıyla sağ elime güneşi ve sol elime ayı koysalar da onu terk etmem. Ya Allah onu hâkim kılar ya da onun uğrunda helak olurum.”** Bunun üzerine Müslümanlar, hem fiziki hem de psikolojik olarak çeşitli eziyetlere maruz kaldılar ancak onların kamuslarında tavize yer yoktu; şayet bizler de bu zihniyete ve nefsiyete sahip değilsek, o halde nasıl olur da zafer ve iktidar bekleyebiliriz ki?!

Yine bu kişiler, Allahu Teala’nın şu kavlini ya unutuyorlar ya da unutmuş gibi yapıyorlar: **“(Rasulüm!) Sen şimdi sabret. Bil ki Allah’ın vaadi haktır. (Buna) iyice inanmamış olanlar, sakın seni gevşekliğe sevk etmesin!”** [Rum 60] Ve şu kavlini: **“O halde (Rasulüm), peygamberlerden azim sahibi olanların sabrettiği gibi sen de sabret. Onlar hakkında acele etme, onlar vadedildikleri azabı gördükleri gün sanki dünyada sadece gündüzün bir saati kadar kaldıklarını sanırlar. Bu, bir tebliğdir. Yoldan çıkmış topluluklardan başkası helak edilir mi hiç!”** [Ahkaf 55] Ve şu kavlini: **“Artık Rabbinin hükmüne (boyun)**

eğip) sabret; onlardan hiçbir günahkâra yahut hiçbir nanköre boyun eğme. Sabah akşam Rabbinin ismini zikret.” [İnsan 24-25]

Ayrıca bu kişiler, Allahu Teala'nın Nuh Aleyhisselam kıssasında bizim için söylediklerini ya unutuyorlar ya da unutmüş gibi yapıyorlar: وَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ **“Andolsun, biz, Nuh'u kendi kavmine peygamber olarak gönderdik. O da dokuz yüz elli yıl onların arasında kaldı. Neticede onlar zulümlerini sürdürürlerken tufan kendilerini yakalayiverdi.”** [Ankabut 14] Yine Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in şu kavlini ya unutuyorlar ya da unutmüş gibi yapıyorlar: عُرِضَتْ عَلَىٰ الْأَمَمِ، فَرَأَيْتُ النَّبِيَّ وَمَعَهُ الرَّهْطُ، وَالنَّبِيَّ وَمَعَهُ الرَّجُلُ وَالرَّجُلَانِ، وَالنَّبِيَّ... لَيْسَ مَعَهُ أَحَدٌ، **“(Geçmiş) ümmetler bana gösterildi. Peygamber gördüm, yanında üç-beş kişilik küçük bir grup vardı. Peygamber gördüm, yanında bir iki kişi bulunuyordu. Ve peygamber gördüm, yanında kimsecikler yoktu...”** [Hadis] Tüm bunlar, sonuçların vakıacı maddi ölçülere göre olmayacağı anlamına gelmektedir.

Ancak önemli olan sonuçlar değildir; bilakis önemli olan şeriatın hükmüne bağlı kalmak, Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in metodu üzere sebat etmek, buna sabretmek ve zaferin sadece Allah Subhanehu'nun katından olduğuna kesin olarak iman etmektir: وَمَا التَّصَرُّ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ **“Zafer ancak Aziz ve Hakim olan Allah'ın katındadır.”** [Al-i İmran 126] Bu zafer, Allah Subhanehu'nun, taviz verenler, tereddüt edenler ve ihmal edenler için değil, sabır ve sebat edenler için olan bir vaadi: وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَىٰ لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْقَاسِفُونَ **“Allah, içinizden, iman edip de salih ameller işleyenlere, kendilerinden önce geçenleri egemen kıldığı gibi onları da yeryüzünde mutlaka egemen kılacağına, onlar için hoşnut ve razı olduğu dinlerini iyice yerleştireceğine, yaşadıkları korkularının ardından kendilerini mutlaka emniyete kavuşturacağına dair vaatte bulunmuştur. Onlar bana kulluk eder ve bana hiçbir şeyi ortak koşmazlar. Artık bundan sonra kimler inkâr ederse, işte onlar fasıkların ta kendileridir.”** [Nur 55]

Ve Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in müjdesidir: تَكُونُ النَّبُوءَةُ فِيكُمْ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ تَكُونَ ثُمَّ يَرْفَعَهَا إِذَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَرْفَعَهَا ثُمَّ تَكُونُ مُلْكًا عَاصِمًا فَيَكُونُ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَكُونَ ثُمَّ يَرْفَعَهَا إِذَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَرْفَعَهَا ثُمَّ تَكُونُ مُلْكًا جَبْرِيَّةً فَتَكُونُ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ تَكُونَ ثُمَّ يَرْفَعَهَا إِذَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَرْفَعَهَا ثُمَّ تَكُونُ جَلَاةً عَلَىٰ مَنْهَا النَّبُوءَةُ ثُمَّ سَكَتَ **“Nübüvvet aranızda Allah'ın dilediği kadar kalacaktır. Sonra Allah onu kaldırmayı dilediği zaman kaldıracaktır. Sonra nübüvvet üzere Hilafet olacak ve Allah'ın dilediği kadar kalacaktır. Sonra Allah dilediği zaman onu da kaldıracaktır. Sonra ısırcı melikler olacak ve Allah'ın dilediği kadar kalacaktır. Sonra zalim yöneticiler gelecek ve onlar da Allah'ın dilediği kadar kalacaktır. Bunların ardından ise yine Nübüvvet Minhacı üzere Hilafet olacaktır. Sonra sustu.”**

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرًا لِمَنْ كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْفَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ

“Şüphesiz ki bunda kalbi olan yahut hazır bulunup kulak veren kimseler için bir öğüt vardır.” [Kâf 37]

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Abdullah Muhammed Said – Irak